

برکرکشی دریایی

شوب دریای کارائیب و فشار بر ونزوئلا دنبال می کند؟

مسیر دیپلماسی و اتخاذ رویکرد سختگیرانه و رادیکال کنونی در قبال ونزوئلا را بسیار مهم ارزیابی می کنند. رویو به عنوان سناتور فلوریدا، در کانون تلاش های دولت اول ترامپ برای تغییر رژیم در ونزوئلا قرار داشت. او یکی از مخالفان دیرینه دولت های چپ گرای آمریکای لاتین است؛ نه فقط دیکتاتوری های چپ گرا در ونزوئلا، نیکاراگوئه و کوبا، بلکه بسیاری از دولت های چپ گرای منتخب دموکراتیک مانند مکزیک و کلمبیا که همکاری شان برای مدیریت مهاجرت ونزوئلایی ها به ایالات متحده همچنان ضروری است. رویو که اکنون به قدرتی تازه دست یافته و برای اولین بار پس از هنری کیسینجر، همزمان در دو سمت مشاور امنیت ملی و وزیر امور خارجه فعالیت می کند، احتمالاً کار خود را با مادورو ناتمام می بیند. لازم نبود این گونه باشد. ترامپ در آغاز دور دوم ریاست جمهوری خود، اولویت اصلی اش در بر خورد با ونزوئلا، رسیدگی به بحران مهاجرتی بود که تلاش های خود او برای تغییر رژیم در دور اول، به ایجاد آن کمک کرده بود. عدم امکان اخراج ونزوئلایی ها به کشورشان به دلیل نبود روابط دیپلماتیک عادی میان ایالات متحده و ونزوئلا، به مانعی بزرگ برای سیاست های اخراج دسته جمعی ترامپ تبدیل شده است؛ سیاست هایی که صدها هزار پناهجوی ونزوئلایی را از وضعیت قانونی شان محروم کرده است.

در ماه ژانویه، درست پیش از آنکه رویو در اولین سفر خود به عنوان وزیر امور خارجه به چند کشور آمریکای لاتین برود، ریچارد گرئل که به عنوان «فرستاده ویژه ریاست جمهوری در امور مأموریت های خاص» مستقیماً به ترامپ گزارش می دهد و نه به رویو، به کاراکاس سفر کرد و شخصاً دیداری با مادورو داشت. یک هفته قبل از آن، رویو در تماس تلفنی با رهبران اپوزیسیون ونزوئلا، از جمله ادموندو گونزالس اورتیا، شرکت کرده بود؛ شخصی که دولت ترامپ ادعا می کند او را به عنوان رئیس جمهور مشروع ونزوئلا به رسمیت می شناسد. با این حال، مذاکرات گرئل با مادورو نشان داد که دیپلماسی

سازنده با ونزوئلا ممکن است و به توافقی برای آزادی گروهان های آمریکایی در آن کشور منجر شد، درحالی که مادورو نیز پذیرفت آغاز پروازهای منظمی که اخراج شدگان از آمریکا را به ونزوئلا بازمی گرداند، بپذیرد. هر چند کاخ سفید با دقت این موضوع را که این توافق به منزله عادی سازی روابط است رد کرد، اما همکاری کوتاه مدت مادورو در زمینه مهاجرت، اشتیاق او را برای تعامل دیپلماتیک به نمایش گذاشت.

این رویو بود که عملاً این روند دیپلماتیک امیدوارکننده را از مسیر خود خارج کرد. یک ماه پس از سفر گرئل، ترامپ مجوز شرکت «شورون» برای ادامه فعالیت در ونزوئلا علی رغم تحریم های نفتی آمریکا را لغو کرد (امتیازی که رویو سرسختانه با آن مخالفت کرده بود) و این اقدام ناگزیر مانع از هرگونه بهبود در روابط شد. با این حال، رویو مراقب بود که خرابکاری اش در دیپلماسی با ونزوئلا، همچنان با اولویت رئیس اش یعنی اخراج دسته جمعی، همسو باشد. نکته حیاتی این بود که رویو با دستیابی به توافقی با نجیب بوکله، رئیس جمهور السالوادور، یک مقصد جایگزین برای اخراج ونزوئلایی ها فراهم آورد. مهاجران ونزوئلایی (که بسیاری از آن ها قانونی وارد ایالات متحده شده بودند) به یک زندان فوق امنیتی در السالوادور به نام CECOT اخراج شدند.

بی بی سی هم در تحلیلی اقدامات اخیر آمریکا را «بخشی از یک کارزار فشار گسترده به منظور تغییر رژیم سیاسی در ونزوئلا» توصیف کرده است. به گفته پروفیسور آلن مک فرسون، متخصص آمریکای لاتین در دانشگاه تمپل، حجم نیروی نظامی اعزام شده به دریای کارائیب جنوبی از سال ۱۹۶۵ به این سو در این منطقه بی سابقه است. مک فرسون افزود که این افزایش نیرو «یادآور روزهای دیپلماسی قایق های توپ دار در بیش از یک قرن پیش است.» استیون دونهو، یک مقام سابق اطلاعات نظامی آمریکا و متخصص امور آمریکای لاتین، به بی بی سی گفت که «هرگز چنین استقرار گسترده ای از نیروهای دریایی را در حوزه مسئولیت فرماندهی جنوبی ایالات متحده» ندیده

یکشنبه ۱۶ شهریور ۱۴۰۴
سال چهارم - شماره ۸۷۵
www.hammihanonline.ir

است. با این حال، دونهو توضیح داد که این «یک نیروی تهاجمی برای حمله به یک کشور خار جی نیست.» او افزود: «آن ها ممکن است مأموریت های دیگری، که بسیار جزئی تر هستند، داشته باشند.»

▼ آیا ونزوئلا واقعاً در تجارت مواد مخدر نقش دارد؟

در تاریخ ۷ آگوست، پم بوندی، دادستان کل آمریکا، اعلام کرد که مادورو «یکی از قدرتمندترین قاچاقچیان مواد مخدر در جهان و تهدیدی برای امنیت ملی» ایالات متحده است.

بوندی شواهد قطعی درباره نقش ادعایی رهبر ونزوئلا در قاچاق بین المللی مواد مخدر ارائه نکرده است. همزمان، کاراکاس این ادعاها را قاطعانه رد کرده است. بر اساس گزارش دفتر مقابله با مواد مخدر و جرم سازمان ملل متحد (UNODC)، ونزوئلا یک کشور تولیدکننده کوکائین نیست. تقریباً تمام مزارع کوکا - ماده اصلی کوکائین - در کلمبیا، پرو و بولیوی متمرکز هستند. به گفته محققان سازمان ملل، به ویژه کلمبیا در سال های اخیر شاهد رشد چشمگیر تولید کوکائین خود بوده است که هم به دلیل افزایش سطح زیر کشت (نزدیک به ۱۰۰ هزار هکتار بیشتر از سال ۲۰۲۰) و هم مهم تر از آن، به دلیل بازدهی بالاتر در فرآوری محصول بوده است. به عبارت دیگر، برگ های کوکای بیشتری کشت می شود و همزمان، از هر برگ، کوکائین بیشتری تولید می شود. طبق آخرین گزارش دفتر مقابله با مواد مخدر و جرم سازمان ملل متحد که در ماه ژوئن منتشر شد، از ۳۷۰۰ تن کوکای تولید شده در سراسر جهان، بیش از ۲۵۰۰ تن آن از کلمبیا می آید، در حالی که نام ونزوئلا در نقشه های تولید دیده نمی شود.

بازرسان اداره مبارزه با مواد مخدر آمریکا (DEA) به نتایج مشابهی رسیده اند. آنها در گزارش سالانه خود که در ماه مارس منتشر شد، نوشتند که ۸۴ درصد از کوکائین کشف و ضبط شده در آمریکا از کلمبیا می آید. در این گزارش از چهار صفحه ای که به قاچاق کوکائین اختصاص داده شده، نامی از ونزوئلا برده نشده است. در میان تولیدکنندگان عمدتاً به کلمبیا و پرو اشاره شده، در حالی که اکوادور، آمریکای مرکزی و مکزیک به عنوان کشورهای ترانزیت ذکر شده اند.

دفتر مقابله با مواد مخدر و جرم سازمان ملل متحد می گوید: «بخش عمده کوکائین کلمبیا از طریق سواحل اقیانوس آرام به سمت شمال قاچاق می شود.»

اگر چه انجام شدن بخشی از ترانزیت مواد مخدر از طریق ونزوئلا رد نمی شود، اما کشورهای دیگری به عنوان روندهای نوظهور در بازارهای بین المللی مواد مخدر شناسایی شده اند، مانند اکوادور که به گفته سازمان ملل، افزایش شدید قتل در آن با افزایش قاچاق مواد مخدر مرتبط است. این تحلیلی است که وزارت امور خارجه آمریکا نیز حداقل در پشت درهای بسته آن وارد نمی کند. یک دیپلمات آمریکایی که نخواست نامش فاش شود زیرا مجاز به صحبت در این باره نبود، به سی ان ان گفت: «عجیب است که ما شاهد حرکت قایق های بیشتری به سمت اقیانوس آرام، یا اقدام علیه (گروه های کلمبیایی بیشتر) نیستیم.»

به نظر می رسید بیل بار، دادستان کل سابق آمریکا نیز در سال ۲۰۲۰ هنگام طرح اولین اتهامات قاچاق مواد مخدر علیه مادورو به همین موضوع اشاره داشت. او دولت ونزوئلا را تسهیل کننده انتقال «سالانه تا ۲۵۰ تن کوکائین» معرفی کرد که این مقدار بخش ناچیزی از حجم جهانی مواد مخدر و کمتر از ۱۰ درصد از کل تولید را تشکیل می دهد.

مسیر اقیانوس آرام همچنین از نظر آمار کشفیات مواد مخدر نیز مسیر مهم تری به حساب می آید؛ به طوری که کلمبیا (۳۷ درصد)، اکوادور (۸/۸ درصد) و پاناما (۲/۴ درصد) کشورهایی در منطقه با بیشترین میزان کشف کوکائین هیدروکلراید هستند. ونزوئلا از نظر کشفیات با کمتر از ۲ درصد، در رتبه ششم در میان کشورهای آمریکای لاتین قرار دارد.

این موارد نشان می دهد اقدامات دولت ترامپ علیه ونزوئلا بیشتر بهانه جویی است.

▼ مورد خاص مکزیک

در مورد مکزیک، هرچند نگرانی های زیادی در این کشور در خصوص احتمال اقدام نظامی آمریکا در خاک مکزیک وجود دارد اما به نظر می رسد ایالات متحده از تهدید به اقدام نظامی در خاک مکزیک برای امتیازگیری بیشتر از این کشور در مقابله با مهاجران غیرقانونی و گروه های قاچاق استفاده می کند.

واکنش اولیه مکزیک به تهدیدهای آمریکا این بود که مکزیک آماده همکاری است اما تحت هیچ شرایطی اقدام نظامی آمریکا در خاک مکزیک یا حمله به مکزیک تحمل نخواهد شد. همین وضعیت باعث شد، هفته گذشته که مارکو رویو به مکزیک سفر کرده بود در بیانیه ای اعلام کند آمریکا و مکزیک از طریق همکاری مشترک با رئیس جمهوری مکزیک کلودیا شینبام، امنیت مرزی را تقویت کرده اند و اقداماتی برای از هم پاشیدن کارتل ها انجام داده اند.

در طول سفر رویو، مزیکی ها تأکید زیادی روی ضرورت احترام به حاکمیت ملی و استقلال مکزیک داشتند و مقام های آمریکایی وعده دادند که این موارد را رعایت خواهند کرد.

سیاستمداران

توصیه مصر به ترامپ

وزیر خارجه مصر از رئیس جمهور آمریکا خواست در برقراری صلح در منطقه و تبدیل فاجعه نوار غزه به فرصتی برای آشتی، نقش تعیین کننده ای را ایفا کند. «بدر عبدالعاطی» وزیر خارجه مصر در مقاله ای در مجله آمریکایی «واشنگتن اکزیمینر» به «دونالد ترامپ» رئیس جمهور آمریکا درباره پیامدهای جدی استمرار حملات رژیم صهیونیستی به نوار غزه هشدار داد و نوشت: ما امروز در دوراهی تعیین کننده ای در جنگ اسرائیل علیه غزه ایستاده ایم یا باید آن را تمام کنیم و یا اینکه برای مدت نامعلومی آن را ادامه دهیم و این احتمالاً پیامدهای جدی را به دنبال خواهد داشت. وزیر خارجه مصر در مقاله خود با تأکید بر اینکه «پیشنهاد آتش بس ارائه شده از سوی مصر و قطر می تواند منطقه را از کشتارهای بیشتر نجات داده و راهی را برای بهبود اوضاع فراهم کند»، نوشت: «این توافق شامل ارسال کمک های بشردوستانه فوری برای فلسطینی ها و بازگشت اسرای صهیونیست به اراضی اشغالی بوده و به منزله گشایش مهمی است که می تواند روند درگیری را از یک چرخه بی پایان خشونت به مسیری به سوی آرامش و بهبود اوضاع تغییر دهد.»

۵ شرط نتانیاھو

«بنیامین نتانیاھو»، نخست وزیر رژیم صهیونیستی بار دیگر تأکید کرد که جنگ علیه نوار غزه می تواند طبق شروط تعیین شده توسط تل آویو فوراً پایان یابد. به این ترتیب شروط تعیین شده توسط نتانیاھو به این شرح هستند: آزادی همه زندانیان زنده و مرده، خلع سلاح حماس، غیرنظامی کردن نوار غزه، کنترل امنیتی اسرائیل بر نوار غزه و تشکیل یک دولت غیرنظامی جایگزین که تهدیدی برای اسرائیل نباشد. در همین زمینه، نخست وزیر گفت که با والدین زندانیان، گای گیلبوا دلال و آلون اوהל، به تفصیل صحبت کرده و موضع آنها را با توجه به ویدئوی منتشرشده توسط حماس، تقویت کرده است. نتانیاھو ادعا کرد که این ویدئوی تبلیغاتی که او آن را «شیطانی» توصیف کرد، عزم آنها را تضعیف نمی کند یا آنها را از دستیابی به اهداف جنگ باز نمی دارد.

حمایت از ارمنستان و آذربایجان

معاون نخست وزیر روسیه در گفت وگویی با تأکید بر اهمیت بر خورداری ارمنستان از راه های ارتباطی حمل و نقل و لجستیکی با همسایگان خود به عنوان یکی از کشورهای اتحادیه اقتصادی اوراسیا، از تحولات اخیر منطقه قفقاز در راستای رفع انسداد اتصالات در آن حمایت کرد. «الکسی اورچوک» معاون نخست وزیر روسیه در گفت وگویی در مجمع اقتصادی شرق بیان کرد که مسکو از رفع انسداد اتصالات در قفقاز جنوبی حمایت می کند، چرا که این به نفع دو کشوری است که در آن جا مستقر هستند. اورچوک در گفت وگویی با ریانووستی بیان کرد: ما از روند رفع انسداد در قفقار جنوبی حمایت می کنیم. او خاطرنشان کرد که بیانیه سه جانبه رهبران روسیه، آذربایجان و ارمنستان در ۹ نوامبر ۲۰۲۰ به جنگ ۴۴ روزه میان آذربایجان و ارمنستان پایان داد و مسیر را برای ایجاد صلح در این منطقه فراهم کرد.